

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Tree Legender, samt to Oder.

Udgivne som

Indbydelse til den offentlige Examen
ved Nykøbing Cathedralsskole,

af

Ludvig Berg,

Adiunct.

*Universitetsbibliothekets
Publicist.*

Kjøbenhavn.

Trykt hos Directeur Jens Høstrup Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1832.

Det smukke Barn.

Det var en skøn Pindsedag. Hyrdens smaa Børn vare gaaet ud i Leerbakken udenfor Byen, og morede sig med at giøre Fugle af Leer, medens deres Forældre vare oppe i Kirken, og sang med de andre, og bade til den Herre Jesus, at deres Børn maatte blive ret artige og fromme.

”Hvem der dog vare kunde faa dem til at flyve!” sagde den lille Marie, og saa hen over Marken, hvor en Lærke svang sig quidrende op i Skyerne; ”det er dog ogsaa kedssommeligt, at de altid staa saa stille.”

”Hvor du dog ogsaa er toffet!” svarede den ældste, Andreas, ”det er jo ikke rigtige Fugle.”

Mens han endnu talede, kom der en lille Dreng over Marken til dem, i en himmelblaa flagrende Klædning; hans Nine lyste som Stierne, og Haaret, der faldt i lange Lokker ned om hans Hals, skinnede i Solen som det klareste Guld.

Han sat sig ned hos Børnene, og spurgte om han maatte lege med. I Stedet for Svar gav de ham hver en Klump Leer: Marie søgte det fineste og hvideste ud, lagde det med en bedende Mine hen for

ham, og rykkede lidt nærmere til Søsteren, at han des bedre kunde faa Plads.

”Kappes, hvem der først kan giøre en Lærke!” sagde han, idet han tog den Klump, Marie havde lagt hen for ham: og alle Hænder kom i Bevægelse.

Marie havde kun Vingerne tilbage, de andre vare endnu ikke færdige med Kroppen, da han raabte: ”færdig!” og aandede paa Fuglen, der strax udfoldede sine Vinger, og svang sig quidrende i Luften.

”Ah, det var herligt!” raabte Marie, og klappede i Hænderne. ”Lad ogsaa min flyve!” Hun klappede i en Hast Vingerne til, og gav det smukke Barn den.

”Nei, det maa du selv giøre,” svarede han: ”Fold dine Hænder, og bed ret andægtig Fadervor; aand saa blot paa den, saa flyver den.”

De andre smaale; Marie slog Pinene rødmende ned i Skiodet, og pillede med sine Fingre.

”Læg dine Hænder sammen, Marie! og hør efter mig!”

Hu hævede hun igien de store Dienlaag, og sagde den hele Bon efter, medens det barnlige Blik hvilede paa den skionne Lærer. Ved Amen lukkede hendes Læber sig med et sagte Suk, Fuglen slog med Vingerne, og svang sig quidrende i Luften.

Da de havde tabt den af Syne, var det smukke Barn forsvundet.

Marie stirrede uafslædelig hen for sig; men de andre løb efter deres Fugle — thi uden at de selv vidste

det, havde de foldet deres Hænder, og mynnet Bonnen med, og et uvilkaarligt Suk havde givet dem Liv. De hoppede omkring, een paa eet Been, een paa halvsundet, een med Hoved, en anden uden det; men alle manglede de Binger. Endelig fik de fat paa dem, men da vare de Leer igien.

Da de vendte om til Leergraven, var Marie der ikke mere; men to smaa Born i himmelblaa flagrende Klædning saa de gaa langt langt borte paa Havet. Til sidst kunde de ikke længere taale at see efter dem for Solen.

Electra.

Filippa havde forladt Badet tillige med sine Terner, og ventede, dansende i Linets ombølgende Slor, paa at de prægtige uldne Klæder paa Skrinten skulde blive tørre: da Hyrdens Datter, den fromme Electra, gik ned til Floden, der hvor den danner en mindre Vig med fast og skinnende Sandbund.

Nu først bemærkede hun det fornemme Selskab, og en let Rødme farvede hendes Kinder. Electra var med al hendes Fromhed dog Dvinde; og hvorledes vilde hendes fattige Bask tage sig ud ved Siden af det prægtige Teppe, der i alle Farver følgede ned af Biergsaldet? Hendes smaa Lapper faldt neppe ned over Knæerne, medens hine rige Bevandter bag den gaaende følgede giennem en Række af Slavinder.

Bed denne ydmygende Sammenligning var hun nær vendt om igien, men en Følelse, hun ikkun dunkelt var sig bevidst, holdt hende tilbage: hun gik ud i Floden.

Bandet legede vellystigt om den trinde Brist og Læg, og gled gessieftig mellem de tvættende Hænder: saaledes var da det ene Stykke snart færdigt, og bredte sig paa Græsset mod Solens Straaler. Klædningen, som bedækkede hendes Lemmer, faldt nu ogsaa af, og

Electra sprang ud i Floden, for i et Skumflor at skjule Rodmen, der gød sig over dem.

Men, hvor meget hun end skyndte sig, var dog Misundelsen hurtigere, og hviskede Fyrstinden til, at den, hun hidtil ikke havde værdiget et Blik, var smuk, smukkere end hun eller nogen i hendes Følge. Det var for meget: Blodet fuste hende over Ansigt og Hals. En tienskfærdig Terne blev vaer hvad der foregik i hendes Hersekerindes Siel, og vilde ikke lade den Leilighed til at indsmigre sig gaa unyttet bort. "For vilde ieg, skreg hun, tvætte mit Liin i det haarde Vand, og tørre det under Hyttens indrøgede Tag, for ieg saaledes vilde stille min Skam til Skue. Men ieg kan tænke, hun koster kun Klæderne, fordi hun venter at finde Riøber til sine Bondelægge." Og nu opstod der en Skoggerlatter, som de dumme Fiesde fordoblede ved deres Echo.

Den stakkels Pige veed ikke hvad hun skal giøre: om hun skal fly, eller blive og skjule sin Rodme i Vandet. Men — om Kræsterne forlade hende? og hun synker asmagtig ned til de underjordiske? . . den blotte Tanke giennemisner hende: i eet Spring er hun oppe af Floden, og stryger Vandet af det lange brune Haar, der vælger som et Slor om Barm og Lænder, medens de vinse Zephyrer med deres bløde Svampe tørre de runde Muskler. Derpaa kaster hun det hvide Liin om sig, som et ringe Belte sammenholder under Barmen, og binder Haaret op i en Knude med slagrende Loffer.

Hun havde neppe ordnet sin fattige Klædning, da en Olding, hvis graa Lokker ved første Syn bød Uresfrygt, nærmede sig til Prindsessen. Hans Been kunde neppe bære ham, og hans hele Klædning var en linned Lads, der vandt sig karrigt om hans Lænder. ”Inkes Fyrstinde, saa talte han, over en Olding paa Gravens Rand, og stient ham af din rige Fylde det ringeste Stykke, at han dermed kan stytte sine Lemmer mod Kulden, til Jorden tager dem i sit lune Skiod! Lad mig ikke længer gaa omkring til Spot for Drengene paa Beie og Stræder!” den ubarmhiertige Filippa bortviste ham med haarde Ord og Haan.

Electra havde lagt det andet Stykke sammen, og ilede med det over Armen hjem til Hytten, hvor den blinde Fader ventede hende. Hun havde allerede glemt de overmodiges Stiklerier over Glæden at overraske ham med den længere og varmere Klædning; selv havde hun kastet den kortere om sig, uden at tænke paa, at den efter Landers Stik ikke var saa ganske anstændig for hende. Hun var allerede kommen et Stykke fra Floden, da hun syntes at høre een bag ved sig. Hun vendte sig om, og saa en Olding, der løstede Benene tungt efter sig, med Blikket mod Jorden, som om han ønskede sig ned i dens Ly. I de zittrende Lemmer og det boiede Ansigt laa saa megen Betsalenhed, at hun ikke betænkte sig, men løb hen til ham, gav ham Klædningen med et venligt Smil, og fiernede sig hurtig for at undgaa hans Tak. ”Bed til Gud for min blinde

Fader!" det var alt hvad hun forlangte for det eneste Stykke, de begge havde at skifte med.

Hun fordoblede endnu sine Skridt for at bringe Faderen den glade Tidende, at hun havde reddet en Olding fra at dø af Kulde, da hun følte et let Slag paa Skulderen: hun vendte sig, og saa — den Gamle. "Denne Pialt, sagde han, er bleven mig unyttig ved din fromme Gave: tag den til en Erindring, tvært den i Flodens Bølger, og Himlen vil velsigne dig for din Fromhed." Oldingens bedende Mine tillod intet Afslag; hun frygtede, det vilde see ud som hun foragtede hans Gave. Hun modtog den derfor; og forhoiede endnu derved Handlingen, at hun strax gik ned til Floden og tvættede den.

Under Vaskningen gled Lappen ud i videre og videre Folder, og omkring de smaa Hænder hoppede de nydeligste Perler og Stene, og stillede sig, til Pigens Forundring, i de skionnestke Blade Ur og Blomster om Randen af Klædet. Men med et Skrig sprang hun op af Vandet, da hun saa, at Perler og Stene hoppede omkring i saadan Mængde, at hun frygtede, Klædningen vilde blive saa tung, at hun ikke kunde bære den. Ikke saa snart var hun paa Land, før den var fuldkommen tør, og langt lettere end hun havde forestilt sig. Lillige faldt den i saa yndige Folder, at hun ikke kunde bære sig for at tage den paa, efterat hun først havde seet sig om, og fundet sig ene.

Hun speilede sig endnu i Vandets Glade, da en stærk Lysning bragte hende til at staa Dinene op.

Tre Mænd kom hende imøde: Den paa høire lignede hendes Fader, som een Draabe Vand den anden; i den mellemste troede hun at see et bekiendt Ansigt; den paa venstre var den samme Yngling, hun havde seet i Dromme Allehelgens-Dag, da hun havde fulgt det forvildede Barn hjem, og paa Tilbageveien af Træthed var faldt i Slummer under Linden. Omkring dem alle laa et Lys, der syntes at udgaa fra den mellemste. Jo nærmere de kom, des mere bekiendt blev han hende; men hun vidste dog ikke hvad hun skulde giøre af ham. Hun saa nu og, at Ynglingen paa venstre havde en Krone paa Hovedet, og den paa høire, der havde en saa forunderlig Lighed med hendes Fader, Ypperste-Præstens hvide Dragt og Baand.

Hun staaer endnu som forstøenet, da Oldingen, hvem hun, da han var længere borte, havde seet i en straalende Ynglings Stikkelse, træder frem for hende, og siger, med en Stemme som hun ikke havde ventet sig til hans graa Haar: "Her er din seende Fader, og her en Brudgom dig værd! Vær lige saa from paa Thronen, som i Hytten; thi lige saa let som denne kan forvandles til et Pallads, og lettere, kan dette igien falde sammen til en ussel Hytte." Med bankende Hjerte kastede Electra sig op til sin Faders Barm; Ynglingen nedlagde knælende Kronen for hendes Fodder: Oldingen var forsvunden.

De bleve det neppe vaer før et nyt Syn tiltrak sig deres Opmærksomhed. Solen havde allerede været en Stund nede, og dog oplystes alt som ved den

Klareste Dag, især var Jomfruen, et Bierg der hævede sig over de andre med sin Sneedækkede Tisse, ligesom omstykket af et Lyshav. Ved dette Syn knælede det unge Par med sluttede Hænder og Faderen lyste Belsignelsen over dem.

Da syntes de at føle et sagte Jordstølv, Biergene trak sig tilbage i Horizonten, Floden bredde sig, og vandt sig i vide Bugtninger gennem en stor Stad med herlige Palladser og høie Taarne; men i et prægtigt Optog droge Byens Edle dem imøde, og lykønskede deres Fyrste til hans Hiemkomst og til den fundne Brud.

Den bodefærdige Magdalene.

Magdalene var herlig fremfor alle Stadens Piger, og Ynglingenes Læber aabnede sig kun til hendes Lov. Men da greb Forsængeligheden hende, og denne offrede hun sit skionneste Smykke. Den ædle taug, den saarede Forsængelighed hoverede, Magdalene var faldet.

Dog blomstrede hendes Skionhed endnu, men ikke længere for at opløste Ynglingene: hun drog dem ned med sig.

Saaledes vare flere Aar henrundne, og mange, der lige saa lidet som hun følte, hvor dybt hun var faldet, misundte hende den udvortes Glæde, hvormed hun var omgivet. Da traadde i Dromme en Yngling hen for hende; men de runde Mustler vare hentørrede, Niets Flamme slukt, og Ustykden lyste ikke fra hans Pande. Ubevidst foer det hende ud over Læberne: "Hvem har saaledes forvandlet dig?" og med det slukte Blik heftet paa hende svarede han, med en Stemme som fra Graven: "du!" Et Laageflor faldt over hendes Pine, Drommen var forsvunden. Men da hun vaagnede var ogsaa Glædsen forsvunden fra Herlighederne, der omgave hende, og hun forfærdedes over, at hun havde været saa rasende, at kiobe det usle Tant for den uhyre Pris. Nu forlod hun det iordiste

Glitter, og indesluttede sig i Klosteret, for at udgyde sit Anger=fulde Hierte for Ham, der altid har Dret aabent for dem, der søge Ham med reen Hug.

Flere Aar vare henrundne, og Magdalenes Haar vare graaned under streng Bodfærdighed. Hun var nu igien i alles Munde, som et Mynster paa en reen og uforfælt Anger. Da Døden nærmede sig, stod en Olding for hendes Leie, Fromhed laa over hans Pande, og lyfte af hans Die, en Pilgrimskappe hang om hans Skuldre. Hun kiendte strax Unglingen igien fra Drømmen, og med et saligt Smil sank begge i hinandens Arme, som Døden lagde sin kolde Finger paa deres Dine for at føre dem ind til det evige Liv.

Ode, efter Horattus.

Hvad Nussen tænker, og hvad det polske Folt
i Stilhed lider, hvad der blir af Miguél
hvi vil du dermed Ho'det bryde,
eller med Livets trange Bilkaar?

Kun lidt det fordrer; svindende flygter brat
den glade Ungdom, flygter vor Skionhed med;
graahærdet Alderdom bortstrammer
spøgende Elskov og lette Slummer.

Ei stedse smiler Foraarets Blomsterchor
i spraglet Klædning, vinker dig Maanens Blink
med lige Omhed: ei du grandstke
Evigheds Alder, en Son af Tiden!

Kom, lad os strække hift under Linden os!

— Nu vel, ved Almen! munter den vinker io —

og, kiøsligt Lov om Haaret vundet,

tomme til Bunden Druerblodet

Af gyldne Bæger! Vinen vil sprede brat

den hvaffe Kummer. Hurtig til Kilden Dreng!

og damp med Vældets svale Bølge

bluffende Brand i Falernens Druer!

Kun eet vi mangle: Find os Alne, Knos!

Snart! — Haaret løst kun bundet med Rosenbaand

hun ile os en kielen Sang at

syngte til Citharens Klang og Bægeres!

Den Elskte,

i Anacreons Maneer.

Maler! du, mit Danmarks Ziir,
fra hvis Pensel Ynde flyder,
mal den Elskte, som hun lever!
mal! mit Ord skal hende skildre.

* * *

Hvælv Pandens høie Bue
med Liliens Blad! — Lad Rosen
kun smile giennem Bladet! —
Fra Tindingen sig vinde
de dunkle Lokkers Ringe,
og kiøle Kindens Blod!
Lad Hjertets dybe Brand
igiennem Diet funkle!
i Dugens Saare svømme
det drukne Elskovsblik!
Hæv ei med Ornens Flugt,
sænk ei med Svalens Dalning,
men drag med smidig Pensel
den fine Næses Bøining!
Lad Læben blidt sig runde
med Rosens friske Purpur,

drag over Rødmens Jittering
 et Glor af Ferstendufte!
 Men strax ved Munden lee,
 fra Smilets stielmske Huller,
 den unge Elskovsgud,
 i Hagens Kloft. han lege!
 drag saa den nanke Hals
 med Swanens blode Dnun,
 slyng om den trinde Runding
 de fulde Lokkers Silke!
 og løft med dristig Haand
 de tvende Liliehoie
 og lad dem sagte stige
 til Hiertets fulde Slag!

Holdt, Maler, holdt! din Pensel
 formastelig ei blotte
 den kydske Barm, som selv
 ei hendes Speil har stuert!
 Spænd om det smække Liv
 et Purpur-drukkent Belte!
 fra det i rige Folder
 nedbølge Linets Snee!
 Hvælv saa den høie Brist,
 og slut den pene Fod
 i Rosens fine Blad;
 og lad den sig bevæge,
 at hun sig kaster til
 min længselsfulde Barm,

og slynger om min Hals
de trinde Lilie-Arme!

Jeg hører hendes Kied . . .
der er hun selv, min Laura!
Kom, Maler, kom og sæt dig!
— du har en Tryllepensel —
Kom, Maler, sæt dig hos os;
og tom til Zithren Bægret,
som hendes Haand har krandsset!

Skolen dimitterer iaar følgende Candidater til Kiøbenhavns
Universitet:

1. Peter Wilhelm Emil Sønderup, Søn af
Hr. Lyngfoged Sønderup paa Corselise Gods;
2. Johan Christopher Rudolph Berg, Søn
af afdøde Hr. Cancellieraad, Føldinspecteur Berg
i Stubbekjøbing;
3. Frederik Christian Ludvig Trojel, Søn
af Hr. Consistorialraad Trojel, Sognepræst for
Kiøbeløv Menighed i Lolland;
4. Hans Peter Harder, Søn af afdøde Hr.
Farver Harder i Skielshjør;
5. Dines Pontoppidan, Søn af Hr. Pontop-
pidan, Sognepræst for Damsholt Menighed paa
Møen;
6. Edvard Jansen Skouboe, Søn af afdøde
Hr. Skouboe, Sognepræst for Birnæs Menighed
i Lolland.

Den mundtlige Examen ved Skolen afholdes i følgende Orden:

Mandag		d. 1. October.	
Første Bærelse.		Andet Bærelse.	
8 - 12½	Latin IV.a.	8 - 12	Danff II & I.
12½ - 2	Latin IV.b.	12 - 2	Græff II.
Tirsdag		d. 2. October.	
8 - 12	Græff IV.	8 - 12	Latin III. a & b.
12 - 2½	Hydff III.	12 - 3	Geogr. og Hist. III.
Onsdag		d. 3. October.	
8 - 11	Religion IV.	8 - 11	Arithmetik III.
11 - 2	Fransff IV.	11 - 1	Lat. Gram. III.
2 - 4	Hebraiff III.	1 - 4	Geometri III.
Torsdag		d. 4. October.	
8 - 1	Græff III. a & b.	8 - 12	Geogr. og Hist. II & I.
1 - 3	Fransff III.	12 - 3	Lat. Gram. II & I.
Fredag d. 5. October.			
holdes formødelst Markedet ingen Examen.			
Lørdag		d. 6. October.	
8 - 12	Hebraiff IV.	8 - 12	Latin II. a & b.
12 - 2	Hydff II & I.	12 - 2	Latin I.
Mandag		d. 8. October.	
8 - 12	Geogr. og Hist. IV.	8 - 11½	Religion III.
12 - 4	Arithm. og Geom. IV.	11½ - 3	Arithmetik II & I.
Tirsdag		d. 9. October.	
8 - 11	Hydff IV.	8 - 11	Religion II & I.

Onsdag d. 10. October Kl. 9 Formiddag examineres de ny anmeldte Discipler.

Torsdag d. 11. October Kl. 9 Formiddag afholdes Hovedcensuren.

Onsdag d. 17. October Kl. 11 Formiddag bekendtgøres Resultatet af Examen med sædvanlig Høitidelighed.